

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **T. B.**, bytem K. 253, Ž., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, č. j. KUOK 67432/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Litoměřice (dále jen MěÚ Litoměřice) č. j. 0033786/14/DOPPR/PLe ze dne 22. 5. 2014 byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla mj. sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 2 měsíců. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 9. 2014, č. j. 3721/DS/2014 zamítnuto pro opožděnost. Rozhodnutí MěÚ Litoměřice tak nabylo právní moci dne 25. 6. 2014, přičemž žalobce byl poučen

o povinnosti do 5 pracovních dnů, tj. do 2. 7. 2014, odevzdat svůj řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, což neučinil. Uložená sankce zákazu činnosti trval u žalobce od 25. 6. 2014 do 25. 8. 2014. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje napadl žalobce dne 17. 10. 2014 žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem a současně podal žádost o odklad výkonu rozhodnutí, jemuž bylo usnesením MěÚ Litoměřice ze dne 31. 10. 2014, č. j. 0071946/14/DOPPR/PLe vyhověno. Dne 19. 11. 2014 byla ke dni nabytí právní moci usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí v evidenční kartě řidiče ukončena blokáce řidičského oprávnění.

Rozhodnutím Městského úřadu Jeseník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 3. 2015, č. j. MJ/14452/2015/ODSH/lva, byl žalobce následně uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit porušením § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu tím, že do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci výše uvedeného rozhodnutí MěÚ Litoměřice neodevzdal svůj řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 21. 7. 2015 odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítl.

Žalobce v žalobě podané v zákonné lhůtě namítá že:

- 1) rozhodnutí žalovaného se zakládá na nesprávném právním posouzení. Odklad výkonu rozhodnutí dle § 83 odst. 1 zákona o přestupcích, který byl v posuzované věci usnesením MěÚ Litoměřice ze dne 31. 10. 2014 povolen, má účinky „ex tunc“, což má při uložení trestu zákazu činnosti ten následek, že se na řidičské oprávnění pachatele hledí, jako by dosud nezaniklo (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2013, č. j. 22 A 187/2011 – 18, a dále na náleznost Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07). Žalobce se tedy nemohl přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích dopustit, nemohl být trestán za neodevzdání řidičského průkazu, neměl-li povinnost jej odevzdat z důvodu odložení výkonu rozhodnutí, kterým mu byla povinnost odevzdat řidičský průkaz uložena;
- 2) výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelný, neboť není jednoznačně určeno, za jak dlouhý časový úsek udržování protiprávního stavu byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Jelikož má přestupek dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích trvalý charakter, nelze vyloučit překážku litispendence v případném dalším řízení vedeném pro tentýž přestupek;
- 3) žalovaný zastává nesprávný názor, že usnesením MěÚ Litoměřice ze dne 31. 10. 2014 byl odložen toliko výkon sankce pokuty, to však z výroku uvedeného usnesení nevyplývá, tudíž zjevně došlo k odložení výkonu celého rozhodnutí MěÚ Litoměřice ze dne 22. 5. 2014. Žalovaný není oprávněn zpochybňovat pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalobce uplatnil své námitky teprve v žalobě, přestože měl možnost tyto uplatnit v průběhu řízení o přestupku. Správní orgán I. stupně tak postupoval zcela v souladu

s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

V replice k vyjádření žalovaného, doručené soudu 14. 6. 2016, žalobce zdůraznil, že obviněný z přestupku není povinen uvádět rozhodné skutečnosti a důkazy k jejich prokázání, jedná se toliko o jeho oprávnění, řízení je však ovládáno zásadou oficiality.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 22. 5. 2014 vydal MěÚ Litoměřice rozhodnutí č. j. 33786/14/DOPPR/PLe, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 3 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci 25. 6. 2014, neboť odvolání žalobce bylo rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 9. 2014, č. j. 3721/DS/2014 zamítnuto pro opožděnost. Zákaz činnosti tak žalobci trval od 25. 6. 2014 do 25. 8. 2014.

Dne 2. 7. 2014 vyzval správní orgán I. stupně v návaznosti na rozhodnutí MěÚ Litoměřice žalobce, aby do 5 pracovních dnů ode dne, kdy rozhodnutí o zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel nabylo právní moci, odevzdal řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce z rozšířenou působností. To žalobce neučinil.

Dne 30. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. MJ/42276/2014, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti pořádku ve státní správě dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se měl žalobce dopustit tím, že ode dne 3. 7. 2014 nesplnil svou povinnost stanovenou v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu odevzdat do 5 pracovních dnů ode dne právní moci výše uvedeného rozhodnutí MěÚ Litoměřice řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu. Příkaz byl žalobci doručen dne 13. 10. 2014.

Po podaném odporu se žalobce sice nezúčastnil ústního jednání dne 7. 1. 2015, avšak dne 9. 1. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno jeho vyjádření, v němž namítl, že si správní orgán I. stupně učinil úsudek o otázce, která mu nepřísluší, a to o otázce nabytí právní moci rozhodnutí MěÚ Litoměřice ze dne 22. 5. 2014, č. j. 33786/14/DOPPR/PLe, neboť tuto otázku může zodpovědět toliko Krajský soud v Ústí nad Labem, u něhož žalobce podal žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 9. 2014. Dále uvedl, že MěÚ Litoměřice usnesením ze dne 31. 10. 2014, č. j. 0071946/14/DOPPR/PLe, vyhověl jeho žádosti a odložil výkon výše uvedeného rozhodnutí o přestupku ze dne 22. 5. 2014, neboť dne 17. 10. 2014 napadl žalobce správní žalobou, tudíž navrhuje přestupkové řízení zastavit.

Dne 19. 3. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MJ/14452/2015/ODSH/lva, jímž uznal žalobce opětovně vinným ze spáchání přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil.

Dne 21. 7. 2015 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že lhůta 5 pracovních dnů pro odevzdání řidičského průkazu obecnímu úřadu obce z rozšířenou působností žalobci uplynula dne 2. 7. 2014. Žalobce nesplněním zákonné povinnosti odevzdat řidičský průkaz nastolil protiprávní stav, který trval

i po skončení platnosti zákazu činnosti dne 25. 8. 2014, neboť řidičské oprávnění se neobnovuje automaticky, nýbrž se o vrácení řidičského oprávnění rozhoduje dle § 102 zákona o silničním provozu na základě žádosti toho, kdo řidičské oprávnění dle § 94a téhož zákona pozbyl. Dále žalovaný uvedl, že podle výpisu z evidenční karty řidiče byla blokáce řidičského oprávnění žalobce ukončena ke dni 19. 11. 2014, kdy nabylo právní moci usnesení o odložení výkonu rozhodnutí. V mezidobí došlo dne 13. 10. 2014 k zahájení řízení o přestupku, čímž bylo z procesního hlediska přerušeno trvání daného přestupku. Pravomocným rozhodnutím MěÚ Litoměřice byl dle žalovaného správní orgán I. stupně vázán, přičemž odklad výkonu rozhodnutí nemá vliv na naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, jeho následkem je jen pozastavení (sistace) právních účinků rozhodnutí do doby rozhodnutí o žalobě. Dále se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že v posuzované věci měl odklad výkonu rozhodnutí účinky pouze k uložené pokutě, neboť žádost o odklad byla podána až poté, co byla sankce zákazu činnosti již v plném rozsahu vykonána. Nebylo již tedy co odkládat.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.

Nejprve se soud zabýval námitkou nesrozumitelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež má dle žalobce spočívat v neuvedení údaje o tom, za jak dlouhý časový úsek neplnění povinnosti byla žalobci pokuta 2.000 Kč uložena.

Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli, neboť vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným. Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 – 23).

V posuzované věci z obsahu správního spisu soud zjistil, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je skutek, jehož se měl žalobce dopustit, vymezen tak, že *„ode dne 3. 7. 2014 nesplnil povinnost stanovenou ustanovením § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu a do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí MěÚ Litoměřice vedené pod spisovou značkou 0027398/14/DOP/Ple/767, číslo jednací 0033786/14/DOP/ODPPŘ/767, neodevzdal svůj řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.“*

V rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27 Nejvyšší správní soud dovodil, že porušení povinnosti odevzdat řidičský průkaz je deliktem trvajícím, jelikož

osoba, kterou tíží povinnost odevzdat řidičský průkaz, jeho neodevzdáním vyvolá protiprávní stav, který nesplnění uvedené povinnosti udržuje. S tímto závěrem ostatně nepolemizuje žalobce ani žalovaný.

Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

U trvajících deliktů je pak v obecné rovině požadavek na jejich časové vymezení vtělený do citovaného § 77 zákona o přestupcích naplněn, pokud je vymezeno období jejich páčání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015-19, odkazující v odst. 27 na publikaci Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 419 - 420). Z hlediska ukládání sankce je mezníkem v přestupkovém řízení zahajovaném z moci úřední, který ukončuje jeden trvalý delikt od dalšího takového, den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101).

V posuzované věci z popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, k jakému okamžiku žalobce svým opomenutím s odevzdáním řidičského průkazu vyvolal protiprávní stav, a tím započal páchat přestupek kladený mu za vinu (3. 7. 2014). Z tohoto popisu však neplyne, zda a případně kdy bylo páčání přestupku ukončeno. Lze tedy připustit, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla jednoznačně vymezena doba jeho páčání, a proto je toto rozhodnutí stiženo v tomto směru vadou.

Krajský soud však dospívá k závěru, že uvedená vada nečiní výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesrozumitelným a nemá tak vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze totiž i tak vyčíst, v jakém období byl přestupek páčán. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uveden okamžik doručení příkazu (13. 10. 2014), kterým bylo žalobci oznámeno zahájení přestupkového řízení. Zároveň je v něm konstatováno přetrvávání opominutí povinnosti odevzdat řidičský průkaz i po tomto okamžiku, neboť z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že ani po zahájení řízení o přestupku žalobce řidičský průkaz neodevzdal a protiprávní stav tak stále trval. Vzhledem k závěrům vysloveným ve zmíněném rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 101/2010 tak lze z rozhodnutí dovodit, že z hlediska ukládání sankce byl přestupek ukončen okamžikem doručení příkazu, tedy ke dni dne 13. 10. 2014. Tato skutečnost sice výslovně neplyne z popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale v kontextu celého rozhodnutí je jasně seznatelná. Žalovaný se s uvedenou skutečností vypořádal na str. 3 napadeného rozhodnutí, tudíž žalobce nemohl nabýt dojmu, že se měl dopustit přestupku jiným jednáním. Napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tudíž nesrozumitelností netrpí.

Obával-li se dále žalobce, že by mu mohlo být v souvislosti s nejasným vymezením konce doby páchání přestupku, kladeno totéž jednání k tíži opakoavně, jsou jeho obavy předčasné. Z obsahu spisu vyplývá, že se v posuzované věci jedná o zákonnost v pořadí prvního přestupku žalobce za porušení jeho povinnosti odevzdat nejpozději dne 3. 7. 2014 svůj řidičský průkaz. Argumenty o možném budoucím opakování trestání za totožný skutek by tak mohly být relevantní jen v souvislosti s opakovaným trestáním téhož jednání žalobce, tj. až v případném následném přestupkovém řízení, nikoli v řízení prvním (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 21/2016-29).

Žalobní bod 2 je tudíž nedůvodný.

Podstatou prvního žalobního bodu je tvrzení žalobce, že se nemohl přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích dopustit, neboť z důvodu, že rozhodnutí o vyhovění žádosti o odklad výkonu rozhodnutí, kterým mu byla povinnost odevzdat řidičský průkaz uložena, má účinky ex tunc, neměl vůbec povinnost řidičský průkaz odevzdat.

K této argumentaci krajský soud uvádí, že skutkově obdobnou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 21/2016-29, v němž dospěl k závěru, že okolnost, že rozhodnutí, které je nutným předpokladem vzniku zákonné povinnosti odevzdat řidičský průkaz (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu), byl posléze přiznán odkladný účinek, je bez vlivu na splnění formální i materiální stránky přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Je-li totiž usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí doručeno přestupci až poté, co došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, nedotýká se tato okolnost porušení zákonné povinnosti vyplývající z § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu.

V posuzované věci usnesení MěÚ Litoměřice ze dne 31. 10. 2014, jímž bylo vyhověno žádosti žalobce o odklad výkonu rozhodnutí, nemohlo s ohledem na termín svého vydání a svůj obsah objektivně ničeho zpětně změnit na tom, že žalobce porušil svou zákonnou povinnost stanovenou mu § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, pokud do dne 3. 7. 2014 neodevzdal svůj řidičský průkaz, a že tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích.

Aby žalobce tento přestupek nespáchal, měl správně ke dni 3. 7. 2014 vrátit svůj řidičský průkaz a následně mohl v souvislosti s usnesením o odkladu požádat o jeho zpětné vydání. Tímto způsobem však žalobce nepostupoval, naopak se rozhodl zákonem stanovenou povinností odevzdat řidičský průkaz ignorovat.

Žalobní bod 1 je tudíž také nedůvodný.

Poslední žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že žalovaný zastává nesprávný názor, že usnesením MěÚ Litoměřice ze dne 31. 10. 2014 byl odložen toliko výkon sankce pokuty.

Podle § 94a zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest

nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.

Rozhodnutí MěÚ Litoměřice ze dne 22. 5. 2014, jímž byla sankce zákazu činnosti žalobci uložena, nabylo právní moci dne 25. 6. 2014, tudíž dle § 94a zákona o silničním provozu žalobce toho dne pozbyl řidičské oprávnění a počal vykonávat trest zákazu činnosti, který tak dne 25. 8. 2014 zcela vykonal. Žalovaný proto dle názoru soudu dospěl ke správnému závěru, že usnesení MěÚ Litoměřice ze dne 31. 10. 2014, jímž byl povolen odklad výkonu předmětného rozhodnutí, již nemohlo mít na výkon sankce zákazu činnosti žádný vliv. Z logiky věci totiž vyplývá, že výkon sankce, která již byl plně vykonána, nelze odložit, neboť smyslem institutu odkladu je oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí, který tak v případě, kdy byla již příslušná sankce vykonána, nemůže být naplněn, neboť nepříznivé následky rozhodnutí již nastaly, proběhly a skončily.

Pro úplnost soud zdůrazňuje, že ani úplné vykonání sankce zákazu činnosti nic nezměnilo na naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobní bod 3 je tudíž také nedůvodný.

Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 16. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně